

Bluesteel
Blasphemer

Blasphemer

1

แต่งเรื่อง
ICHIRO SAKAKI
ภาพประกอบ
TERA AKAI

แปล วิสุทธิ์ พิเศษสุวรรณิช

<http://shop.dexclub.com/>

คมดาบสีดำ
แหวกอากาศ
อย่างเจียบจั้น
ปลายดาบนั้น
หันใส่เทพดิน

“ไอ้สัตว์ประหลาด
ที่แต่มีสมอง
นิดหน่อย
อย่าได้ใจให้มาก
นักนะเพีย
เดี่ยวปัด
จับมาฆ่าแหละ
อย่างกินชะหระอก”

Bluesteel Blasphemer

บลูสตีล บลัสฟีมเมอร์

ฟีโอน ชิลลิ่ง

เด็กสาวผู้ปกครองดินแดนแทนโพซึ่งเป็นผู้รอดดินแดน ฐูสึกหวั่นไหวเพราะต้องอยู่ระหว่างไบสต์ ที่ถูกส่งมาจากส่วนกลางกับผู้คนที่น่าเชื่อถือสาสนาท้องถิ่น

ดาซา เออร์เบิน

น้องสาวของอิลจินนักเล่นแร่แปรธาตุผู้สร้างร่างเกิดใหม่ของยูกินารี สู่โดยไซ์ เวตซึลท์ที่ได้จากยูกินารีชมยั้งคอยสนับสนุนเขาเป็นหลัก พุดน้อยยแต่ซ็องฉานิดหนอย

เบลต้า ไวมน์

เด็กสาวผู้ถูกเลี้ยงดูให้เป็น
เหยื่อล่อเวทย์พิฆาต
ในดินแดนของหมู่บ้าน ซึ่ง
ยูกินารีแวะระหว่างเดินทาง
หลังยูกินารีคืนเทพนั้นเธอ
ก็บูชาและรับใช้เขาในฐานะ
เทพองค์ใหม่

ยูกินารี อามาโนะ

อดีตนักเรียนมัธยมปลายญี่ปุ่น
ยุคปัจจุบัน ซึ่งมาเกิดใหม่ต่างโลก
ใช้พลังที่ได้ตอนเกิดใหม่กับความรู้
ของพวกเขาตั้งมั่นในการต่อสู้
อาวุธคือดาบปีนวิเศษเตอร์โรเฟิล
(คูรันดัล)

“แวนตา
มันกะกะ
ทอดอก
นะ”

“...อ้อ...”

ดวงตาหม่อมลอยของ
ดาชาจ้องมองยูกีนาร์
เขาค่อย ๆ ใช้ลึงนี้
ลูปเปลือกตาดาชาช้า ๆ
อย่างอ่อนโยนคล้าย
เล่าลม

Bluesteel Blasphemer 1

คนบาป ปีนี้ขอ: 1

ประพันธ์โดย Ichiro Sakaki
ภาพประกอบโดย Tera Akai
แปลโดย วิสุทธิ์ พิษขจรวิภา

Bluesteel Blasphemer 1

© 2015 Ichiro Sakaki Illustration by Tera Akai

Originally published in Japan in 2015 by HOBBY JAPAN Co., Ltd.

Thai translation rights © 2016 Interactive Business Co., Ltd.

ISBN 978-616-363-225-8

บรรณาธิการบริหาร กวิน ใจนัตถวานิชย์
กองบรรณาธิการ วรพงษ์ เวชสวรรค์, ชนินันท์ กิตติปฏิมาคุณ
พิสูจน์อักษร วรปัญญา จตุรภัทร
กราฟิก เจษฎาพร ภาณุวิสิทธิ์แสง, อภิสันธ์ รสโรสง
ฝ่ายผลิต อูบล มั่งมี

จัดพิมพ์โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

พิมพ์ครั้งที่ 1 มีนาคม 2559

พิมพ์ที่ บริษัท ทีเอส อินเทอร์เน็ต จำกัด โทร.02-174-6060 โทรสาร 02-174-6061

จัดจำหน่ายโดย

บริษัท ดรีม เอกซ์เพรส [เดกซ์] จำกัด

19 สวนสน 9 ถนนรามคำแหง 60 แขวงหัวหมาก เขตบางกะปิ กรุงเทพมหานคร 10240

โทร.02-735-6830 โทรสาร 02-374-1609

<http://shop.dexclub.com/>

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

โดย บริษัท เดกซ์เพรส จำกัด

ห้ามลอกเลียนแบบส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือเล่มนี้

รวมทั้งการจัดเก็บ ค่าลิขสิทธิ์ ไม่ว่าจะรูปแบบหรือวิธีการใดๆ ด้วยกระบวนการอิเล็กทรอนิกส์ การถ่ายภาพ การบันทึก หรือวิธีการอื่นใด โดยไม่ได้รับอนุญาต

Bluesteel Blasphemer

CONTENTS

บทนำ จุดเริ่มจากจุดจบ 007

บทที่หนึ่ง สัตว์ซึ่งกลายเป็นเทพ 019

บทที่สอง รูปร่างของเทพ 053

บทที่สาม สัตว์ประหลาด 105

บทที่สี่ กองทัพแห่งเทพ 157

บทสุดท้าย ผู้ปกครองดินแดนนั้น 233

บทนำ ⊕ จุดเริ่มจากจุดจบ

ตัวอย่าง

ว่ากันว่าตอนใกล้ตายมนุษย์จะเห็นเหตุการณ์ที่ผ่านมาในชีวิต
เหมือนภาพยนตร์ย้อนหลัง

ถ้าอย่างนั้น ตนคงใกล้ตายแล้ว...อามาโนะ ยูกินาริคิด
เพราะความทรงจำต่างๆ วูบเข้ามาในสมองและเลือนหายไป
แถมเรื่องราวไม่ปะติดปะต่อ ความทรงจำกระท่อนกระแท่น
มากมายผุดขึ้นและวูบหายไปไม่หยุด

ในนั้นมีกระทั่งเหตุการณ์หลายอย่างที่ตัวยูกินาริแทบลืมไป
แล้ว

เช่น ตอนไปดูหนังกับพี่สาวครั้งแรก ไม่รู้ทำไมถึงเป็นหนัง
ตะวันตกเก๋ๆ

เช่น ตอนแม่ทุ่มเงินให้ลัทธิศาสนาและโดนพ่อเคঁหน้าจนไปคว่ำ
เอาปังตอมา

เช่น ตอนรอพี่สาวผ่าตัดดวงตาในห้องรับรองคนเดียว

เช่น ตอนเก็บเงินค่าขนมซื้อปืนจำลองและดัดแปลงเล่นทั้งคืน

เช่น พายแอบเปิลขนาดใหญ่ซึ่งพี่สาวอบให้ในวันเกิดของยูกินารี

เช่น ตอนเผลอเหยียบแว่นตาของพี่สาวจนต้องขอโทษหลายครั้ง

เช่น **ตัวอย่าง**

ชีวิตคนเป็นดังมายา

เป็นคำพูดที่แสดงถึงชีวิตมนุษย์ ว่าชีวิตคนเราเหมือนฟองสบู่บน
ผิวน้ำและแตกกระจายหายไป เมื่อทวนมองจากวาระสุดท้าย ช่างแสน
สั้นและเปราะบาง

ยิ่งกรณีของยูกินารียิ่งแล้วใหญ่

เขาอายุสิบหกปี สำหรับชีวิตคนแล้วไม่อาจเรียกว่ายาวนาน
และไม่ใช่วิตที่เต็มไปด้วยการเปลี่ยนแปลงหรืออุปสรรค

แต่...แม้กระนั้น สมอของยูกินารีซึ่งกำลังก้าวข้ามพรมแดน
ระหว่างความเป็นความตายก็มีภาพหลายอย่างปรากฏไม่หยุด

ผิดคาดจริงๆ

พอมองแบบนี้ เขา...แม้จะไม่รู้ตัว แต่...ดูจะจดจำช่วงชีวิตของตัวเองได้ฝังใจพอสมควร พี่สาวยังพอทำเนา แต่เขาใช้ชีวิตโดยไม่สนใจตัวเองเท่าไร ก้นบึ้งของความทรงจำ...หรือควรเรียกว่าสัญชาตญาณการใช้ชีวิตนั้น...กำลังตายจากไปพร้อมกับนึกเสียดายอนาคตบางอย่าง

ไม่ช้า ความทรงจำต่างๆ ซึ่งปรากฏในสมองก็เชื่อมต่อกับฉลากสุดท้าย

นั่นคือ...

(...)

สิ่งที่นึกได้คือสีแดงของเปลวเพลิงปกคลุมเบื้องหน้า แสงกับความร้อนแผดเผาถลिनทุกอย่าง...มันคือจุดจบซึ่งปิดฉากชีวิตของอามโนะ ยูกินารี ไม่ว่าจะหันไปทางซ้ายหรือขวา เปลวเพลิงก็ปิดกั้นราวกับประกาศว่า 'ไม่มีหนทางข้างหน้าอีกแล้ว'

ไฟไหม้

ไม่รู้สาเหตุ อาจเกิดจากเครื่องใช้ไฟฟ้าเก่าๆ ลัดวงจรหรือใครสักคนวางเพลิง แต่ไม่ว่าจะเป็นเพราะจัดการไฟไหม้เรียบร้อย อุปกรณ์ทำอาหารในบ้านเป็นแบบ IH (ให้ความร้อนโดยการเหนี่ยวนำแม่เหล็กไฟฟ้า) ทั้งหมด แอมะยูกินาริกับพี่สาวไม่ได้สูบบุหรี่ พ่อแม่ก็ไม่ค่อยได้กลับบ้าน

ไม่สิ ป่านนี้แล้วจะเป็นอย่างไรก็ช่าง

แต่ว่า...

“พี่!”

มียื่นออกไปพร้อมเสียงตะโกน แต่กลับเอื้อมไม่ถึง

ตอนนี้เปลวเพลิงล้อมรอบทั้งสี่ด้าน แม้เอื้อมถึงก็ทำอะไรไม่ได้

แต่ยูกินารียังอดยื่นมือไปไม่ได้

ตัวเองจะเป็นอย่างไรก็ช่าง

แต่ว่า...พี่สาว

มีแค่ฮาสิเนะ

“...ยูกิ...คุง”

ไม่รู้เพราะตัดใจหรือจิตใจพังทลายด้วยความสิ้นหวังและหวาดกลัว...เห็นเขาร่างของเด็กสาวยิ้มเฉื่อยชาผิดสถานการณ์สิ้นไหว อยู่อีกฟากกองเพลิง บางทีเธออาจร้องไห้ แต่แว่นตาขุ่นมัวเพราะควัน กับความร้อนจึงมองตรงตาไม่ชัด

รู้สึกวาระระยะห่างไม่ถึงสองเมตรซึ่งไกลเหลือเกิน

ลมหายใจสุดเข้าอย่างยากเย็นแผดเผาปอด แข็งขาไม่มั่นคง พร้อมล้มทุกเมื่อ คงหนีจากที่นี่ไม่ได้แล้ว ไม่สิ...ต่อให้รับการช่วยเหลือราวปาฏิหาริย์ในพริบตานี้ก็สายไปแล้ว ร่างกายของยูกินาริคงทนไม่ถึงโรงพยาบาล

ไม่รู้สิเก็บปวดแม่โดนเปลวเพลิง

แต่มีเพียงความรู้สึก ‘ร้อน’ เฝ้าติดบนความนึกคิด

“ยูกิคุง...”

พี่สาวหันมาหายูกินาริแล้วยื่นสองมือมา

“พี่...”

ยูกินาริยื่นมือใหม่เกรียมออกไปยิ่งขึ้น

ความนึกคิดเลื่อนรางเพราะความร้อน และค่อยๆ ตัดใจทีละ
น้อย

อา...อย่างน้อยขอแค่จับมือ ถ้าหากไม่รอด อยากจับมือเอาไว้
เพื่อไม่ให้พลัดพรากกัน ต่อให้เป็นความตายที่เสี่ยงไม่พ้น...แต่อย่างน้อย
อยากตายพร้อมพี่สาวสุดที่รัก

นี่กับนี่สั้นระริกแหวกห้วงอากาศสีแดงซ้ำๆ

และ...

“...!”

ทันใดนั้น เพดานลูกโหม้ทลายลงมา

ความจริงอันโหดร้ายบดขยี้ความปรารถนาเพียงน้อยนิดจนไม่

หลงเหลือกระทั่งความหวัง

เมื่อเผชิญกับกำแพงอันลึมหิ่งเบื้องหน้า ยูกินาริกี้...

“พี่!”

ยูกินาริกี้สึมตาเพราะเสียงตะโกนของตัวเอง

...

“...เฮ้?”

พริบตานั้น...เขายังไม่เข้าใจสภาพของตัวเอง

นี่คือตอนต่อของความฝันเธอ

ยูกินาริกะพริบตา

ปรับศูนย์การมอง ที่ศนวิสัยที่หน้าพรม้าวีเลื่อนลอยกลับมา

ชัดเจนอย่างรวดเร็ว

มือขวาของเขาที่เอื้อมออกไปโดยอัตโนมัติพร้อมเสียงตะโกน
นั่น...

“...”

จับปกเสื้อของเด็กสาวผู้ชะง่อมองหน้าเขา

เขานึกว่าเป็นพี่สาวแต่ทำไมใช่

เธอดูท่าทางเรียบบร้อย ใบหน้าอ่อนโยนคล้ายพี่สาวแต่...เส้นผม
สีแดงและดวงตาสีฟ้า คงไม่ใช่คนญี่ปุ่น เหนือสิ่งอื่นใดคือเด็กสาวคนนี้
ไม่ได้สวมแว่นตาที่พี่สาวใส่ไม่เคยห่างกาย

“คะ...ใคร?”

หลังตามแบบนั้น ยูกินาริเพิ่งสังเกตเป็นครั้งแรกว่าตัวเองนอน
บนของคล้ายเตียงแข็ง

“...ใจเย็นๆ ก่อน”

เด็กสาวพูดเสียงสงบ...ด้วยคำพูดที่ไม่เคยได้ยิน

“...!?”

แต่ยูกินาริกลับเข้าใจความหมาย รวากับรู้จักคำพูดนั้นตั้งแต่ว่าง

“นี่...”

ภาษาอะไร

ทำไมตัวเองถึงฟังรู้เรื่อง?

เด็กสาว...คนนี้เป็นใคร?

“ใจเย็นๆ นะ?”

เด็กสาวพูดซ้ำ...ยูกินาริซึ่งร่างท่อนบนยกขึ้นคล้ายห้อยอยู่กับ

ตัวเด็กสาว เธอทาบมือกับแผ่นอกเขา เด็กสาวไม่ได้กด เพียงลงน้ำหนักของฝ่ามืออย่างอ่อนโยนให้ยูกินารินอนหงายอีกครั้ง

ยูกินาริสับสนแต่ไม่ได้ขัดขืนมือเธอ คงเพราะรู้สึกว้ากคล้ายกับพี่สาวอย่างบอกไม่ถูก พี่สาวผู้เรียบร้อยอ่อนโยน เธอเป็นอย่างไรบ้างแล้วตัวเขาละ ที่นี่คือโรงพยาบาล พวกตนได้รับความช่วยเหลือตอนใกล้ตายขึ้นเธอ?

“...”

ยูกินาริกวาดตาถูรอบด้านขณะนอนบนของคล้ายเตียง เขารู้ทันทีว่าไม่ใช่ห้องผู้ป่วยหรือห้องผ่าตัด แสงสว่างมาจากตะเกียงโบราณตรงริมผนัง แฉมไม่เห็นเครื่องมืออย่างเครื่องช่วยหายใจหรือเครื่องออกซิเจนสเตสโคป* ด้วย มีเพียงภาพแกะแก้ว อาทิ ขวดกับหลอดทดลองและเครื่องมือโลหะที่ไม่รู้ใช้ทำอะไร...ดูน่าสงสัย

เหมือนกับ...

(...เหมือนกับห้องทดลองเคมีบางอย่าง...)

ยูกินารินึกถึงบุคคลซึ่งเคยเห็นบ่อยๆ ในภาพยนตร์ไซไฟสมัยก่อนทันที...ห้องทดลองร่างกายมนุษย์ของ ‘นักวิทยาศาสตร์สติเฟื่อง’

หมายความว่าจากนี้ตัวเองจะโดนผ่าตัดตัดแปลงนั้นหรือ

ไมสิ หรือว่าผ่าตัดเสร็จเรียบร้อยแล้ว?

แขนที่น่าจะไหม้เกรียมกลับไม่มีรอยแผล...

“เจ็บหรือทรมานตรงไหนบ้างหรือเปล่า?”

* เครื่องวัดสัญญาณไฟฟ้า แสดงผลเป็นกราฟ นิยมใช้ในทางการแพทย์และการทหาร

แต่เด็กสาวผู้ถามเช่นนั้น...ดูอ่อนโยน ไม่เหมือนคนที่ทำการ
ทดลองแบบไร้มนุษยธรรมสักนิด ไม่เพียงคำพูดแต่มองจากสีหน้าและ
ท่าทางก็รู้ว่าเธอเป็นห่วงยูกินารี

“เธอ...เป็นใคร?”

ยูกินารีถามกลับโดยไม่ตอบคำถามเด็กสาว
จากนั้น...

“...พูดแล้ว...”

เสียงตกใจดังขึ้น

แน่นอน ไม่ได้มาจากเด็กสาวข้างยูกินารี

“ท่านพี่ เมื่อกี้...พูด แล้ว...”

ท่าทางตกใจนั้นคล้ายกับเห็นแมวหรือสุนัขพูดภาษามนุษย์

“แน่นอนแล้วสิ”

เด็กสาวยิ้มเจื่อนพยักหน้า

“พวกเขาคือผีนิกแห่งความรู้ในร่างมนุษย์เทียม ที่ครอบครอง
ความรู้ทุกอย่างตั้งแต่เกิด’ ...พูดอย่างสุดโต่งคือ มีการใส่คำพูดทั้งหมด
เอาไว้ล่วงหน้าระหว่างทำพิธีแล้ว ก็ต้องพูดได้สิ”

เด็กสาวหันกลับไป...เด็กหญิงคนหนึ่งยืนอยู่ตรงนั้น

เนื่องจากตัวเล็กและตัดผมสีเงินสั้นจนแวบแรกยูกินารีนึกว่าเป็น
เด็กผู้ชาย แต่...เสียงแหลมกับเสื้อผ้าทำให้รู้ว่าเป็นเด็กหญิง อายุน่าจะ
น้อยกว่าเด็กสาวหลายปี...คงอายุสิบสามหรือสิบสี่ปี

ใบหน้าคล้ายกับเด็กสาวหลายส่วน

แถมเมื่อครูเรียกว่า ‘ท่านพี่’ ทั้งคู่คงเป็นพี่น้องกัน เทียบกับ

พี่สาวผู้มีบรรยากาศอ่อนช้อยและแววตาดูมีปัญญาแล้ว เธอกลับดูนิ่ง
แข็ง...หรือต้องบอกว่าคล้ายกับตุ๊กตา

“กรณีของเขาเดิมที่เป็นมนุษย์ที่เคยมีชีวิตด้วย จะมีอดีต
สำหรับใช้ความรู้ก็ไม่แปลกหรอก”

“...นั่น...หรือ”

เด็กหญิงพยักหน้า

แต่สองตาสีฟ้าคู่นั้น...เลื่อนออกจากเด็กสาวและยูจินารีไปเล็กน้อย
ไม่ได้จับจ้องไปที่ใด เหมือนมองเหม่อไปสถานที่ไกลห่าง

(เด็กคนนี่...)

คงมองไม่เห็น

อลังการถึงขั้นมองไม่เห็นอย่างสิ้นเชิงหรือรู้ตำแหน่งส่วนใหญ่
ตั้งแต่เมื่อก่อนแล้ว...เธอเคลื่อนไหวอย่างมั่นคงจนภาชนะทดลองใน
กล่องไม้วางข้างเด็กสาว ดูเหมือนจะรับหน้าที่เป็นผู้ช่วยหรือคนรับใช้

“ดาซา คิดว่าคงรู้แล้ว แต่เรื่องนี้...”

“...อ้อ”

เด็กหญิงชื่อดาซาพยักหน้าตอบรับเด็กสาว

หลังเห็นเช่นนั้น เด็กสาวหันมาหายูจินารีอีกครั้ง...เธอยิ้ม

“ไม่เป็นไรนะ? มีความทรงจำชาติก่อนไหม? หรือว่า...”

“ชาติก่อน?”

พูดอย่างกับเขามาเกิดใหม่เลย

ไม่สิ เดิมที...

“ฉันชื่ออิลจินา เด็กคนนี่ชื่อ...”

เด็กสาวหรืออิลจินาบอกแล้วขึ้นไปยังเด็กหญิงข้างตัว

“คาซา ถ้าจำได้ ช่วยบอกชื่อของเธอได้ไหม?”

“...ฉันชื่อยูกินารี”

ยูกินารีตอบ ด้วยความสงสัยและกังวลเล็กน้อย

(เราคือ...อามาโนะ ยูกินารีจริงหรือ?)

เขาคิดแบบนั้นเพราะเห็นมือที่อยู่เบื้องหน้า

มือของ...ตัวเอง

มือซึ่งเนียนสวยไม่มีรอยไฟไหม้เลยสักจุด

เพราะเห็นมือตัวเองทุกวันจึงจำรูปร่างได้อย่างละเอียดต่างกับ

ใบหน้าที่จะเห็นได้ก็ต่อเมื่อส่องกระจก เหมือนลายมือ มือของมนุษย์มี

ลักษณะเฉพาะแตกต่างกันเป็นร้อยเป็นพัน

แต่จ...

ตัวอย่าง

(นี่คือ...มือของเราหรือ?)

รู้สึกเหมือนไม่ใช่ นี่ไม่น่าจะใช่มือของตัวเอง

คำว่าชาติก่อนนুবผ่านเข้ามาในสมองอีกครั้ง

รวมถึงความทรงจำแห่งเปลวเพลิงอันสิ้นหวัง

ตัวเอง...

“ยูกินารี ชื่อแปลกจังนะ”

อิลจินาเอียงหัวเล็กน้อยพูดแบบนี้

“ถ้าอย่างนั้นยูกินารี...คงมีแต่เรื่องไม่เข้าใจและสับสนแต่ไม่ต้อง

ห่วง จะอธิบายทั้งหมดให้นะ”

“...ฉัน”

ตายแล้วหรือ

จากนั้น...คินซึฟ?

ไม่ เรื่องนี้ยากจะเชื่อ แต่ดูจากสถานการณ์แล้ว...

“ถ้ายอมเชื่อพวกเราจะดีใจมาก”

อิลจินายิ้มไว้เพียงสาเหมือนเด็กแล้วบอกแบบนั้น รอยยิ้มก่อน
หน้านี้เต็มไปด้วยปัญญา ความโอบอ้อมอารีและความอ่อนโยนแบบ
ผู้ใหญ่...ส่วนรอยยิ้มบริสุทธิ์เหมือนเด็กนั้นช่างน่าเอ็นดู

“ยูกินารี”

เธอยื่นมือมาอีกครั้ง

คราวนี้ไม่ใช่เพื่อกดยูกินารี...แต่ขอจับมือ

“อ้อ...”
ยูกินารีจึงมองสองมือที่คู่กันมา เบื้องหน้า

บอบบาง ขาวเนียน แต่พอมองดีๆ จะเห็นรอยหยาบกร้านและ
รอยแผลเล็กๆ หลายที่

นั่นคือมือของคนทำงาน ฮาสิเนะพี่สาวผู้ทำงานบ้านแทนแม่ก็มี
มือแบบนี้ แม้จะไม่ชำนาญแต่ตั้งใจพยายามทำงานเต็มที่

ดังนั้น...

“...”

ยูกินารีจับมือของอิลจินา

เธอยิ้มอย่างดีใจตอบรับ

ขณะยูกินารีโดนดูดลูกชิ้น...เขาคิดอย่างเหม่อลอยว่าเธอคล้าย
กับฮาสิเนะผู้เป็นพี่สาวตรงไหนสักแห่ง

จริงสิ ตัวเองจะเป็นอย่างไรก็ช่าง แต่พี่สาวเป็นอย่างไรบ้าง

“พี่...อยู่ไหน?”

“...?”

ฮิลจินากับดาซาทำหน้าฉงน

“พี่...อามาโนะ ฮาสึเนะปลอดภัยไหม? ยังมีชีวิตอยู่หรือเปล่า?”

แม้จะถามแบบนี้ แต่ไม่มีคำตอบจากทั้งคู่

ยูกินาริสัมผัสได้ว่าความเงียบค่อยๆ โดนย้อมด้วยสีแห่งความ

สิ้นหวัง

และ...

...

ห้วงเวลาใหม่ซึ่งเปิดออก ณ อีกฟากของความตายอันสิ้นหวัง
การพบปะเหนือเหตุผลของโลก

ตอนนี้ยูกินาริยังไม่รู้...ว่าเหตุการณ์นี้จะเปลี่ยนแปลงความเป็น
ไปทั้งหมดของโลกในหลังจากนั้น...และตนต้องอยู่ท่ามกลางวังวนนั้น